

Una mort positiva

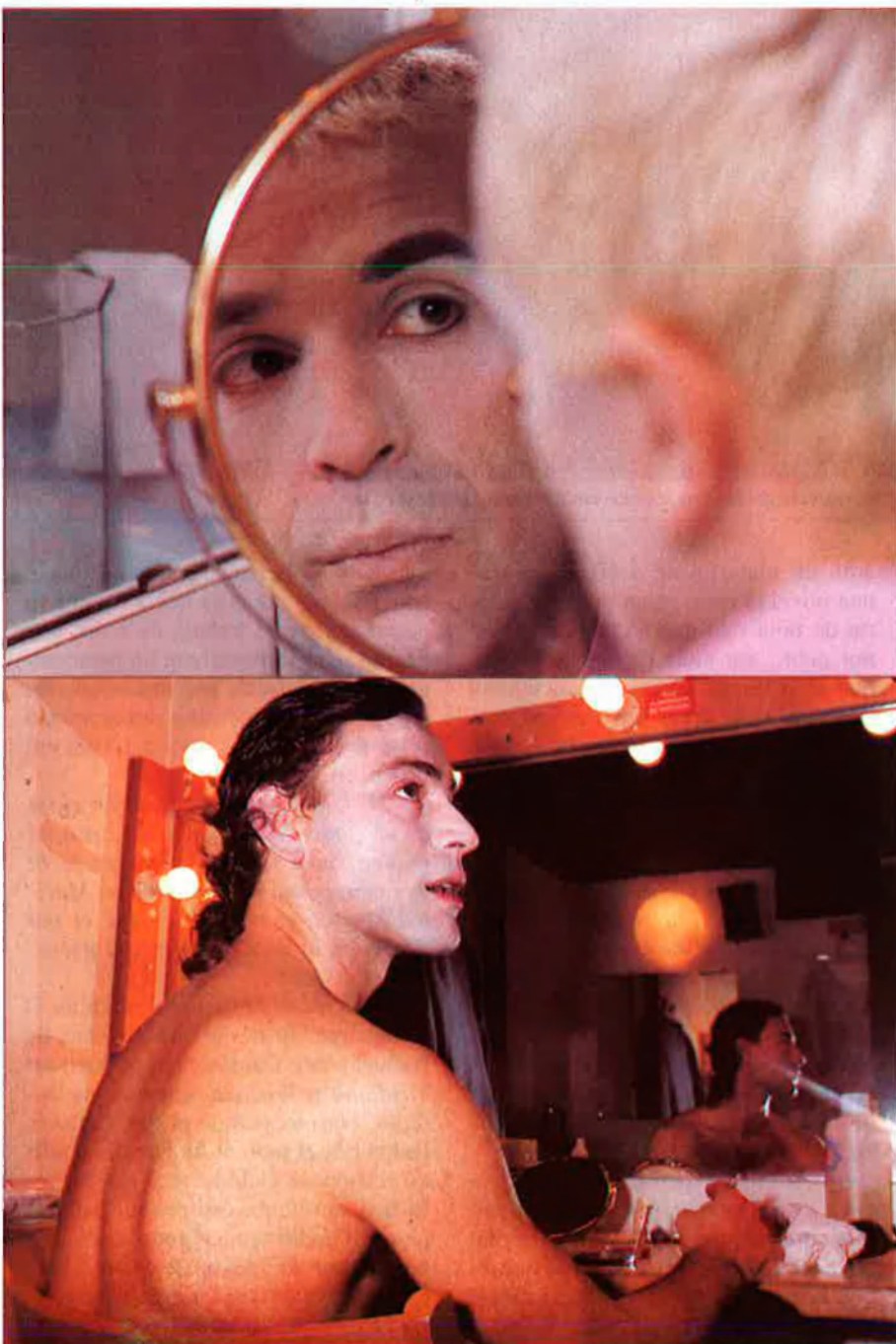
La companyia Flotats estrenà el seu primer muntatge de la temporada teatral amb una peça d'un autor contemporani. Jorge Lavelli és el director convidat per Flotats, qui ha optat temporalment per dirigir la companyia des de fora l'escenari.

Una visita inoportuna, de Copi. Coproducció del Teatre Poliorama i el Théâtre National de la Colline (París). Direcció: Jorge Lavelli. Escenografia: Louis Bercut. Versió catalana: Carme Serrallonga. Repartiment: Enric Majó, Anna Azcona, Jordi Vila, Jordi Godall, Pepa Arenós, Francesc Orella.

Un malalt terminal de sida celebra el segon aniversari de la seva malaltia en una habitació hospitalària i rep la visita de diversos personatges, entre ells Regina Morti, que és, sens dubte, la visita inoportuna. Un seguit de personatges ambigus, un suposat actor, homosexual; una hipotètica cantant d'òpera; una infermera insòlita, fumadora d'opi; un amic, homosexual, amb qui el protagonista manté una certa relació sado-masoquista; un metge ridiculitzat i un periodista que resultarà que no ho és, formen un retaule d'identitats que s'aniran desvetllant al llarg de l'obra i que fan de mirall de la pròpia personalitat del protagonista.

Una visita inoportuna és l'obra pòstuma de Copi, mort víctima de la sida, que fou estrenada mundialment al Théâtre National de la Colline pel seu director, Jorge Lavelli, el febrer de 1988, pocs dies després de la mort de l'autor. La Companyia Flotats, sota la direcció del mateix Lavelli, l'estrenà al teatre Poliorama el passat 14 de desembre. Fonts del Poliorama no han pogut precisar el temps que es perllongarà l'espectacle. Està previst que, més endavant, circularà per diferents ciutats de Catalunya.

Sense atrevir-nos a definir el seu gènere teatral, podem assegurar, però, que *Una visita inoportuna* és l'antítesi d'un drama realista. Copi utilitza, possiblement, la tècnica del teatre dins el teatre. És a dir, la mort —autèntica protagonista de l'obra, i no la sida ni l'homosexualitat—hi és tractada com una figura de teatre. El mateix Ciril, protagonista interpretat per Enric Majó, és un actor que interpreta el seu darrer paper: el d'esperar la pròpia mort.

Enric Majó i Jordi Godall

Tot això es un llenguatge en clau d'humor, corrosiu i virulent, que defuig el drama i, sempre des d'una teatralitat extrema, contempla la realitat —la mort— amb una distància carregada d'insolència.

Copi, nascut a Buenos Aires l'any 1939, s'instal·là a París l'any 1962, on assolí, després de ser especialment reconegut pels seus còmics, un èxit considerable com a dramaturg. L'any 1987 li fou concedit el Gran Premi de Literatura Dramàtica de París, que reconeix el treball global de la trajectòria literària d'un autor; el juny de 1988, el Sindicat de la Crítica li atorgà per

Una visita inoportuna el premi a la Millor Creació Francesa.

Per la seva banda, els actors es manifesten unànimement encantats amb l'obra i amb els papers respectius. Indubtablement, la teatralitat de la peça i el treball del director Lavelli, també argentí, potencien cadascun dels personatges, és a dir, tots hi tenen paper. Enric Majó, l'únic que es manté l'hora i mitja que dura la representació en escena, explica —sota una aparença física realment transfigurada— que ha hagut de perdre, de l'estiu ençà, catorze quilos per interpretar el per-

sonatge. El treball de caracterització, resulta força efectiu.

Els actors es maquillen ells mateixos: "nosaltres també hem hagut de fer classes de maquillatge, hem de saber-ho fer", explica Pepa Arenós (Regina di Morti). Jordi Godall, el fals periodista, és un dels actors més antics de la casa, "la companyia ha estat per a mi una gran escola", manifesta. Tots són immersos en el ritual de caracterització. Enric Majó, mentrestant, escolta una òpera interpretada per a la Callas.

Blanca Lucas

Pepa Arenós, Francisco Orella, Anna Azcona i Jordi Vila

DOMESTEC UMBERT